

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – SSR Jakub Wąwoźny

Protokolant – stażysta A. K.

przy udziale Prokuratora – G. W.

po rozpoznaniu w dniu 20/11/2017 roku

sprawy: ***D. D. (1)***, syna J. i Kolety zd. T., urodzonego (...) w C.,

oskarżonego o to, że :

w okresie od lutego 2016 roku do sierpnia 2017 roku w C. uporczywie nękał M. G. (1) w ten sposób, że na telefon komórkowy pokrzywdzonej nieustannie o różnych porach dnia i nocy telefonował oraz wysyłał wiadomości tekstowe, stał pod oknem jej mieszkania, rzucał przez okno do mieszkania pokrzywdzonej różnymi przedmiotami, groził zagranieniem syna, nachodził w miejscu zamieszkania, czym wzbudził u pokrzywdzonej poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszył jej prywatność,

tj. o przestępstwo z art. 190 a§ 1 kk

orzeka:

I. uznaje oskarżonego D. D. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w akcie oskarżenia, to jest występku z art. 190a§1 i za to na podstawie art. 190a§1 kk wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 oraz art. 70 § 1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności zawiesza warunkowo na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby;

III. na podstawie art. 72§1 pkt 4 kk zobowiązuje oskarżonego do wykonywania pracy zarobkowej;

IV. na podstawie art. 73§1 kk oddaje oskarżonego pod dozór kuratora sądowego w okresie próby;

V. na podstawie art. 46§2 kk zasądza od oskarżonego na rzecz M. G. (1) nawiazkę w kwocie 500(pięćset) zł;

VI. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w (...)) kwotę 120(stu dwudziestu) zł tytułem opłaty oraz obciąża go wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 70(siedemdziesiąt) zł.

II K 359/17

UZASADNIENIE

D. D. (1) w okresie od lutego 2016 roku do sierpnia 2017 roku w C. uporczywie nękał M. G. (1) w ten sposób, że na telefon komórkowy pokrzywdzonej nieustannie o różnych porach dnia i nocy telefonował oraz wysyłał wiadomości tekstowe, stał pod oknem jej mieszkania, rzucał przez okno do mieszkania pokrzywdzonej różnymi przedmiotami,

groził zabranieniem syna, nachodził w miejscu zamieszkania, czym wzbudził u pokrzywdzonej poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszył jej prywatność.

Dowód : wyjaśnienia D. D. k. 245-246, 255-256, zeznania M. G. k. 2-4, 201-202, zeznania B. G. k. 197-198, wydruki połączeń tel i sms k. 8-132, protokół oględzin k. 143-196, wydruk połączeń k. 203-241,

W toku postępowania przygotowawczego przesłuchany w charakterze podejrzanego D. D. przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zgodnie z ustalonym stanem faktycznym. Wyraził także wolę wydania wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, składając wniosku o wymierzenie kary 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby, zobowiązanie oskarżonego do wykonywania pracy zarobkowej, oddanie oskarżonego pod dozór kuratora sądowego w okresie próby, zapłatę na rzecz M. G. (1) nawiazki w kwocie 500(pięćset) zł i obciążenie kosztami postępowania

Z uwagi na wniesienie przez Prokuratora aktu oskarżenia z wnioskiem w trybie art. 335§2 kpk, sprawa została skierowana na posiedzenie, o którego terminie oskarżony został prawidłowo powiadomiony. Na posiedzeniu Sąd stwierdził, że zachodzą przesłanki do uwzględnienia wniosku o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie uzgodnionej z oskarżonym kary bez przeprowadzenia rozprawy.

Sąd uwzględnił wyjaśnienia oskarżonego w zakresie opisanego przez niego przebiegu zdarzenia, bowiem nie budzą żadnych wątpliwości, nadto są one zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd uwzględnił także dokumenty zgromadzone w sprawie, nie znajdując podstaw dla podważenia waloru ich wiarygodności, albowiem wystawione zostały one przez osoby lub instytucje do tego uprawnione z zachowaniem przewidzianych ku temu procedur, a ich treść nie była w toku postępowania kwestionowana przez strony. Sąd uwzględnił zeznania świadków M. G. i B. G., jako spójne, wzajemnie się pokrywające i znajdujące odzwierciedlenie w wyjaśnieniach oskarżonego i zgromadzonych dokumentach.

Powyższe rozważania dowiodły, że z całą pewnością spełniony został sformułowany w przepisie art. 335 § 2 kpk warunek, by w świetle dokonanych ustaleń okoliczności popełnienia przestępstwa oraz wina oskarżonego nie budziły wątpliwości, oświadczenia dowodowe złożone przez oskarżonego nie są sprzeczne z dokonanyymi ustaleniami, a postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte. Sąd podzielił, zatem kwalifikację zarzutu aktu oskarżenia, uznając, iż czyn oskarżonego, wypełnił znamiona z art. 190a§1 kk.

Sąd wymierzył, zatem oskarżonemu karę zgodną z wnioskiem w trybie art. 335§2 kpk, czyli karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na podstawie art. 69 § 1 i 2 oraz art. 70 § 1 kk na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby. Ponadto na podstawie art. 72§1 pkt 4 kk zobowiązał oskarżonego do wykonywania pracy zarobkowej; na podstawie art. 73§1 kk oddał oskarżonego pod dozór kuratora sądowego w okresie próby, na podstawie art. 46§2 kk zasądził od oskarżonego na rzecz M. G. (1) nawiazkę w kwocie 500(pięćset) zł oraz zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w(...)) kwotę 120(stu dwudziestu) zł tytułem opłaty oraz obciążył go wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 70(siedemdziesiąt) zł.

Okoliczności dotyczące właściwości i warunków osobistych oskarżonego wskazują, iż taka kara jest jak najbardziej zasadna i sprawiedliwa, wymierzona w granicach winy i współmierna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, a więc w pełni odpowiadająca dyrektywom sformułowanym w przepisie art. 53 kk.

Do okoliczności obciążających zaliczyć należy intensywność i uporczywość działania oskarżonego. Do okoliczności łagodzących należy zaliczyć przyznanie się do winy przez oskarżonego i uprzednią niekaralność oskarżonego(k. 257).

Należy w tym miejscu zaznaczyć, że stopień winy oraz społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonego jest duży, działał on, bowiem umyślnie w zamiarze bezpośrednim popełnienia przestępstwa.

Sąd wymierzając karę wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które powinna ona osiągnąć. Kara w orzeczonym wymiarze powinna niewątpliwie odstraszyć oskarżonego od ponownego wejścia na drogę przestępstwa

i spełnić swój cel prewencji indywidualnej. Z drugiej zaś strony orzeczona kara powinna ukształtować postawę oskarżonego i wychować go na pełnowartościowego człowieka. Orzeczona kara spełnić powinna również swoje cele, jeśli chodzi o kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Podkreślić należy, że społeczność lokalna, wśród której orzeczenia sądu rejonowego kształtują politykę karną, musi mieć świadomość tego, że przestępstwo nie popłaca a z drugiej strony wymiar kary ma kształtować postawy społecznie akceptowane. Chodzi, więc o utwierdzenie społeczeństwa w przekonaniu, że prawo karne nie pozostaje na papierze, i że każdy poniesie odpowiedzialność w wypadku jego naruszenia. Wiąże się to oczywiście z poczuciem sprawiedliwości społecznej, która oczekuje od sądu by kara ze wszech miar była sprawiedliwa.

Sąd wymierzając karę miał na uwadze sposób życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa. Analizując tę dyrektywę należy przede wszystkim uwagę na kwestię uprzedniej karalności oskarżonego.

Mając na uwadze stanowisko SN(wyrok z 27.01.1970 III KR 232/70), iż wymierzenie kary równej najniższej przewidzianej sankcji karnej może mieć miejsce tylko wówczas, gdy okoliczności łagodzące w sposób bezwzględny dominują nad okolicznościami obciążającymi - Sąd wymierzył karę pozbawienia wolności z warunkowym, zawieszeniem jej wykonania. Sąd nie dostrzegł okoliczności wskazujących, iż kara uzgodniona z prokuratorem odbiegałaby od zasad i dyrektyw wymiaru kary. Została orzeczona w granicach jej najniższego wymiaru. W świetle wszystkich przedstawionych argumentów wymierzenie innej kary, byłoby bezcelowe.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 626 kpk, a o opłacie na podstawie art. 2.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z 23.06.1973 r.